

forekommer eksempler på, at næringsretten falder i arv, må jeg foretrække, at den nuværende formulering af forslaget § 7, stk. 1, opretholdes. Imidlertid kan jeg tiltræde, at den i spørgsmålet foreslåede formulering må antages på tilstrækkelig tydelig måde at udtrykke det samme.

Spørgsmål 7:

Med hensyn til den i dagspressen omtalte Tupperwaresag bedes oplyst, hvorvidt en ændret forretningspraksis gående ud på, at kunderne i stedet for at afgive ordrer på stedet modtager bestillingssedler til senere udfyldelse, må anses for lovlig i henhold til næringslovsforlaget §§ 10 og 11.

I samme forbindelse ønskes oplyst, hvorvidt det af f. eks. tæppefirmaet Thermalidor praktiserede „biografsalg“ kan anses for lovligt i henhold til de nævnte foreslåede nye bestemmelser.

Svar (af 22. december 1965):

Ved østre landsrets dom af 23. november 1965 blev den i sagen tiltalte fundet skyldig i overtrædelse af næringslovens § 29, stk. 1, ved selv eller ved andre i private hjem at have rettet henvendelse til en kreds af indbudte, for hvem man demonstrerede plasticvarer af mærket „Tupperware“, for at opnå bestillinger på de foreviste varer til senere levering.

Forbudet i udkastets § 11, stk. 1, svarer i denne henseende til forbudet i næringslovens § 29, stk. 1, og det er i ingen af bestemmelserne forudsat, at henvendelsen om bestilling kun er ulovlig, såfremt den tager sigte på bestillingsafgivelse på stedet. Forbudet går ud på, at man — bortset fra de særligt angivne tilfælde — ikke uden anmodning må rette personlig henvendelse til andre med henblik på at opnå bestilling. Da uddeling af bestillingssedler til senere udfyldelse i forbindelse med en i private hjem arrangeret demonstration må anses for et væsentligt led i forsøget på bestillingsoptagelse, vil en sådan ændret forretningspraksis efter handelsministeriets formening således ikke gøre den omhandlede virksomhed lovlig.

Et for spørgsmålet, om den af „Tupperware“ anvendte salgsmetode er lovlig, afgørende moment er, om modtagelsen af indbydelsen til at deltage i den private sam-

menkomst anses for en „anmodning“ fra deltagernes side om at få lejlighed til at afgive ordrer.

Uanset at dette spørgsmål har fundet sin foreløbige afgørelse ved en landsretsdom, vil det kunne overvejes, om bestemmelsen i næringslovsforlaget § 11, stk. 1, burde tydeliggøres f. eks. ved at bestemme, at anmodningen om personlig henvendelse skal komme direkte fra hver kunde til den næringsdrivende, således at det ikke er tilstrækkeligt, at anmodningen kommer fra den, der arrangerer sammenkomster. En sådan tydeliggørelse kunne ske ved, at man mellem ordene „forudgående“ og „anmodning“ indsætter ordet „direkte“.

Bestemmelsen vil herefter have følgende ordlyd:

„Personlig henvendelse om bestilling på varer til senere udbringning fra fast forretningssted eller på udførelse af håndværksmæssigt eller industrielt arbejde må kun finde sted efter forudgående direkte anmodning fra kunden.“

Hvad angår den af Nordisk Thermalidor A/S udøvede virksomhed med salg af elektriske varmetæpper fra forskellige biografteatre bemærkes, at virksomheden, som den hidtil er udøvet, ikke vil være lovlig efter de foreslåede nye bestemmelser, idet varer kun må afsættes fra fast forretningssted, jfr. § 10, stk. 1, 2. pkt., og fast forretningssted i § 10, stk. 2, defineres som *varige* udsalgssteder, fabriks- og værkstedslokaler samt automater.

Spørgsmål 8:

Det bedes oplyst, om det stedfindende salg af varer som f. eks. slips og kosmetiske artikler ved personlig henvendelse til de ansatte på større og mindre virksomheder er lovligt i henhold til de gældende næringsretlige regler.

Svar (af 22. december 1965):

Salg af varer som f. eks. slips og kosmetiske artikler ved personlig henvendelse til ansatte på en virksomhed vil normalt være stridende mod næringsloven.

Såfremt der foreligger en aftale mellem den pågældende sælger og en eller flere købere om, at sælgeren skal indfinde sig med varerne, vil forholdet imidlertid være lovligt, jfr. forudsætningen i næringslovens